

нитѣ и думаше: »Не щѣ такъвъ лъжливъ мъжъ! отървете ма догдѣ е наскоро или са убивамъ“! Тогава хората влѣзохъ въ къщѣ и подкачихъ да го сждѣтъ защо прѣстѣпва клѣтвата си и лъже: скоро да са махнешь оттукъ, думашъ тѣ ядосани, и да излязашь отъ селото на вѣнъ и дрг. А той хвана да плаче и да имъ са моли, като са управляше, че то не било лъжа и у тѣхъ това са нечетяло лъжа. Но всичко бѣше напразно; защото тѣ нещѣхъ и да го слушатъ: Ний знаемъ че лъжата си е сѣ лъжа, и тя не бива малка и голѣма, ами току да си обирашъ крушитѣ и да отидешъ на къдѣ ти очи видятъ, догдѣ та не е сполетило зло. Но той слѣдваше да са моли съ сълзи, като са кълнеше, че други пѣтъ нема да излъже. Тогава единъ отъ старцитѣ комуто домилѣ, примоли са на другитѣ да го простѣтъ, та че ако излъже и втори пѣтъ, тогава, безъ да го оставатъ да продума една рѣчь, съ бой вѣнъ отъ селото имъ да го пропѣдѣтъ. И тѣй го простихъ, съ зарѣжки и порѣжки юще веднажъ да не огадѣтъ, че е излъгалъ, защото нѣма *хайръ* отъ него.

Оттогава са вардѣше съ голѣмо вниманіе, и не смѣяше вече никакъ да са отпусне за да не би сгрѣшилъ нѣщо. *Но наученій мъчно са отучава.*

На другата година, лѣтно врѣме бѣше, когато единъ день излѣзе отъ селото на вѣнъ, и на едно мѣсто видя нападали круши по земята. Това бѣше у една градина, дѣто прѣскочи плета и влѣзе та набра въ кърпата си. Безъ да помисли, че то е крадено, той занесе крушитѣ у дома си и ги подаде на жената, която го питаше отъ гдѣ ги е зелъ и дрг. Сега той си помисли, че ако не обади право, ще стане прѣстѣпникъ на клѣтката си. т. е. ще да излъже; но по добрѣ да са управи съ това, че ги е набралъ подъ дървото, дѣто бѣхъ сами попадали. И тѣй са изобади на жена си: сѣглѣдахъ, рече той, че има по земята нападали круши и прѣскочихъ, та си набрахъ! — Ты